

allen zo barmhartig in een lach schoten.

Het gebeurde ook wel dat Mone ook eens werd beetgenomen, zo bijvoorbeeld wanneer de zoon van 't boerenhof van Winters in ons geboorte er zich mede moeide. Op hetzelfde hof liepen jongens en meisjes steeds over en weer, waar wij "pieppiep" konden doen naar hartelust. Op het hof, naast de houten pomp, stond een grote perelaar. Aan een zijstam die nog eenomhoogstekende tak had kon men steeds Flore De Roo en Mone Drieghe allerlei tuimelperten en klauterpartijen zien uitvoeren. Zekere keer had Maurice De Winter, toen nog jongman, nu een man die de 80 voorbij is, zonder dat de gasten het wisten, de twee stammen vol koedrek gestreken, wel een vinger dik er op. Maurice, een goeie ziele voor de jongens, maar ook een lollekensheer, zag als gewoonte weer de jongens doende rond de poort en zou er weer enkele meevoeren met zijn driewielkar, naar de Begijnwee, waar hij om klavers moest voor de koeien, want de Winters stonden hier in de tijd met een stal vol beesten. Als de boerenzoon terug van zijn land kwam, met al de gasten rond zich, bedacht hij al rap een grap, die hij de grootste kapoenen wilde bakken.

"Halei", zegde hij tegen Mone en Flore, wie van u kan er nu best in die boom hier klefferen en de schoonste tuimelperten maken en dan de plank steken?

"Ikke, ikke", riep Monne en meteen speelde hij al zijn bloezeken uit in een ruk en in een sprong zit hij in de takken en ging aan 't ronddraaien lijk een echte circusatleet. Opeens wordt hij iets kleverigs gewaar en hij sprong terug op de grond waar hij in de halve donkerte bemerkte, dat hij vol met "koeplamousteres" besmeurd was, van onder tot boven. In een koleire is Mone dan naar huis gelopen, waar hij op de hoop toe enige vagen op zijn gezicht kreeg van moeder, die gans zijn boeieke in een ketel water moest steken. Flore De Roo, die het titelrecord niet wilde verbeteren heeft, zoals wij allen, Mone ferm uitgelachen nadien.

Uit onze jongenstijd weet ik ook nog goed hoeveel ruiten er in die tijd er

moesten aan geloven, toen we aan het "Kalle slaan" (zie kinderspeelen in het boekje van Heemkunde) waren. Mone was recordhouder, want in ons straat had hij de winkelruiten van "Pater Taragola's, alsook deze van 't sneukelwinkeltje van Tiaboerkes in stukken gemaakt met de houten kalle.

Bij Maantje Luik had hij eens het winkelraam mede en de zoon Joseph trok hem binnen tot zolang moeder niet was geweest om Mone zijn gebroken ruiten te betalen. Zelf heb ik het ook eens beleefd, het ook eens beleefd, toen ik ook de kalle spelend, een grote ruit in brijzelementen deed naar binnen rinkelen in "den Destel", destijds nog een danszaal, later cinema. 'k Werd ook opgesloten, tot mijn vader ze kwam betalen. Of ik dan een rammeling gehad heb, moet ge niet vragen.

Ik heb het reeds in vorige bijdragen gehad, dat onze pleisterplaats vooral op de Dries was, waar wij ons konden uitleven, en als jongens op onze leeftijd konden stoeien en kwaperten uithalen naar hartelust.

't Was op een zomeravond en al wat laat, zodat het begon te "dumsteren", dat enkele gasten, waaronder natuurlijk Monne Drieghe op de afgezaagde bomen zaten, die daar lagen tussen de herbergskes van Pauwels en Van Alboom. Ze wisten dat het bijna het uur was dat de nachtwakers uit de Moerstraat zouden komen, de Dries op, om hun wachtroonde te doen. Er werd voorgesteld een zwarte koord vast te binden aan de lantaarn die aan d'Halve Maan stond en met de koord zaten zij in de donkerte verscholen in de ree, die naar de herbergkes liep. Een paar spuiters hielden de wacht tot wanneer zij de champetters in 't zicht kregen. Niet zodra kwamen deze laatsten op hun gemakken de Dries opgestapt, of het stille signaal weerklonk van: "Ze zijn daar!" Hierop spand Monne en Kaar de koorde op, zodat ze op hoogte was van Charles Poppe en Polleken hun hoofd. Almeteens voelen onze twee wetsdienaars hun kepi met een ruk op de grond vliegen. De champetters sakkerden en godverden en hoorden de deug-

nieten wegvluichten achter Stevens zijn hof, alzo de Begijnwee in. 't Is nu toch al zo lang geleden en verjaard, dat een proces-verbaal de sloebers niet meer kan deren.

Wordt vervolgd